

»Kovaksikeitetty, tyylikäs ja
häpeämättömän hauska.»

—M-MAGAZIN

KRISTINA OHLSSON

WSOY

KORKEIN
TARJOUS
KUOLEMASTA

Kristina Ohlsson
**KORKEIN
TARJOUS
KUOLEMASTA**

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Henrys hemlighet

Copyright © Kristina Ohlsson 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44843-4
Painettu EU:ssa

ENNEN KIHLAUSTA

TÄLLAISTA ELÄMÄNI OLII ennen kohtalokasta kihlausta: Minulla oli lähes kaikkea. Ei ole mitään syytä teeskennellä toisin, tilanteeni oli hemmetin hyvä. Olen jo kertaalleen ollut vähällä menettää kaiken, joten osaan nykyään todellakin arvostaa, mikäli tunnen olevani onnellinen ja menestyksekkäs. Kihlautumista edeltävinä vuosina moni asia oli mennyt kohdalleen. Olin jollain ihmeen taianomaisella keinolla onnistunut kääntämään kaiken parhain päin. Olin yhtä tavoiteltu ja menestynyt tukholmalainen rikosasianajaja kuin ennenkin, ja minulla oli edelleen oma asianajotoimisto. Olin myös onnistunut muuttamaan rakkaimmat harrastukseni – kalliit viinit ja antiikkiesineet – tuottavaksi liiketoiminnaiksi. Tätä toimintaa harjoitin mieluiten New Yorkissa. Lisäksi minulla oli hieno omakotitalo Djursholmilla ja yöpymispaikkana iso kerrostaloasunto Tukholman keskustassa. Minulla oli sitä paitsi lapseni. Satumaisen kaunis ja erittäin sympaattinen tyttö, joka kävi Tukholman englantilaisen koulun toista luokkaa.

Siinä silloiset puitteeni, elämäni pääpiirteet tiivistettyinä. Olin luonut itselleni täydellisen temmellyskentän. Sitten tuli ikuisuuden pituinen talvi, jonka jälkeen kaikki muuttui. Lunta oli vielä toukuuassakin, ja se oli omiaan vahvistamaan elämäni sävyttäneitä hauraista tunnelmia.

Silloisten erehdysteni ja virhearvioitteni perusteella on mahdollista tehdä kaksi karvasta päätelmää:

Olen ensinnäkin sellainen ihminen, joka vetää puoleensa ongelmia. Ja kun sanon ”ongelmia”, en tarkoita pikku vastoinkäymisiä, joiden kanssa tavalliset pulliaiset painiskelevat. Minä päädyn tilanteisiin, jotka ovat erittäin epämiellyttäviä ja tavattoman epätodennäköisiä. Joskus tuntuu siltä, että minun on pakko kokea kiirastulen kärsimykset, ennen kuin voin menestyä missään.

Toisekseen ei kannata ikinä luottaa sokeasti siihen, että odotettavissa olevien ja epätodennäköisten tapahtumien välinen rajamaa olisi niin kapea, ettei sinne koskaan päätyisi. Pikemminkin päinvastoin – se on suuri kuin Siinain autioma. Jos tuolle rajaseudulle on kerran joutunut, sieltä on käytännössä mahdoton poistua. Siksi haluan todellakin painottaa seuraavaa seikkaa: kukaan ei pysty ohjailemaan kohtalon oikkuja. Uskokaa pois, olen yrittänyt ja epäonnistunut katkerasti. Olen myös joutunut maksamaan siitä kalliin hinnan.

Siinä. Tärkeimmät asiat on nyt pohjustettu. Sallikaa minun siis palata kihlautumiseen ja sen merkitykseen. Ennen sitä elämäni oli vaarallisen lähellä täydellistä. Sitten kaikki meni kertaheitolla päin helvettiä. Ja minun piti osallistua häiden sijaan hautajaisiin.

OSA 1

”KIRSIKKAPUUSSA
RIIPPUU JOTAIN.”

LUMI TOI MUKANAAN kuoleman. Taivaalta tuli luumunkokoisia lumihiuksia, jotka verhosivat koko Tukholman kauniin valkoiseen vaippaan. Ilma oli ollut kylmä ja runsasluminen uudenvuodenaatosta lähtien, ja nyt elettiin huhtikuun loppua. Paikallisjunat ja kaikki metrolinjat, joiden reitti kulki edes osittain maan päällä, joutuivat keskeyttämään liikennöinnin tunti- tai päiväkausiksi. Kaukojunat eivät kulkeneet lainkaan. Itämeri oli jäänyt siinä määrin, että saariston vakinaiset asukkaat joutuivat eristykseen mannermaasta. Aivan kuin siinä ei olisi ollut talvea riittämiin, Tukholmassa puhkesi lumimyrsky, jonka takia koko Arlandan lentokenttä oli pakko sulkea.

Ihmisillä pitää tietysti olla koettelemuksia ja vastoinkäymisiä, mutta olisin hyvin voinut olla ilman tuota nimenomaista rajuilmaa. Odotin nimittäin vieraita New Yorkista, ja äkkiä vaikutti siltä, ettei Yhdysvalloista saapuva kone pystyisi laskeutumaan Tukholmaan suunnitelmien mukaisesti. Se oli perin valitettavaa. Meidän piti mennä hautajaisiin, eikä niitä ole ihan helppo siirtää toiseen ajankohtaan. Näin minulle ilmoitti nainen, jonka tehtävänä hautajaisten järjestäminen oli. Hän pitäisi myös siunauspuheen, ja minusta hän vaikutti täysin ikävystyttävältä ja persoonattomalta.

– On tietenkin sääli, etteivät kaikki pääse ottamaan osaa, nainen sanoi. – Tilaisuuden lykkääminen näin lyhyellä varoitusaajalla on ikävä kyllä vaikeaa.

– Miten toimitaan siinä tapauksessa, että yksi tilaisuudesta pois jäävistä henkilöistä on haudan lepoon laskettava vainaja?

– Anteeksi kuinka?

Ymmärrän kyllä, minkä takia nainen yllättyi kysymykseni kuullessaan. Tavallisesti vainajat eivät saavu lentokoneella omiin hau-

tajaisiinsa. Henry Schiller ei kuitenkaan ollut tavallinen ihminen, ei sen paremmin elossa ollessaan kuin kuolleenakaan. Hänen vaimonsa Magda on kanssani samaa mieltä.

Olin tutustunut Magdaan ja Henryyn muutama vuosi aiemmin eräässä huutokaupassa Lontoossa. Se oli aivan ensimmäinen vasarahuutokauppani, ja olin mennyt sinne ostaakseni erään nukkekodin tyttärelleni Bellelle. En muista tarkkaan, miten ryhdyimme juttusille, mutta Schillerin pariskunta houkutteli minut mukaansa tilaisuuden jälkeen järjestettyyn juomahuutokauppaan, ja ilman heitä en olisi alkanut vakavissani kiinnostua antiikkiesineistä. Magdan ja Henryn tapaaminen muutti elämäni suuntaa.

Ja nyt Henry oli kuollut.

Henry kuoli sairaalassa New Yorkissa heti 70-vuotissyntymäpäivänsä jälkeen. Hän ja Magda olivat asuneet New Yorkissa monta kymmentä vuotta. Kumpikin oli kotoisin Euroopasta, mutta he eivät olleet tunteneet itseään eurooppalaisiksi pitkini aikoihin. Magda ei puhunut juuri koskaan lapsuudestaan Espanjassa, Henry sitäkin harvemmin ranskalaisesta äidistään ja ruotsalaisesta isästään. Kaikki merkittävät asiat heidän elämässään tuntuivat tapahtuneen vasta aikuisiässä, eikä muusta ollut niin väliä. Mutta sitten Henry kuoli ja tilanne muuttui. Magda päätti järjestää siviilihautajaiset Ruotsissa ja tuhkata puolisonsa. Päätös tuntui minusta jokseenkin yllättävältä. Ihmettelin, miksei hautajaisia pidetty New Yorkissa.

– Henry ei halunnut prameita hautajaisia, Magda selitti, kun tiedustelin asiasta. – Enkä tahtonut salata Henryn kuolemaa siihen asti, kunnes hänet olisi saatu haudan lepoon. On parempi teeskennellä, että ruotsalaiset sukujuuret merkitsivät Henrylle todella paljon. Kovin moni tuskin jaksaa matkustaa Tukholmaan saakka pelkästään osallistuakseen hautajaisiin.

Suunnitelma oli sinänsä fiksua, mutta siinä ei otettu huomioon ankarien talvimyrskyjen mahdollisuutta.

– Kyllä kaikki menee hyvin, Magda sanoi soittaessaan minulle lentokentältä New Yorkista.

Ja menihän kaikki hyvin, tietyllä tavalla. Lumimyrsky hellitti ja Arlanda avattiin jälleen. Magdan ja Henryn kone laskeutui kahdeksan tuntia myöhässä.

– Vähältä piti, Magda sanoi, kun kävin hakemassa hänet kentältä.

Me puhumme keskenämme englantia, niin on ollut aina siitä lähtien kun tapasimme ensimmäistä kertaa. Magda on itse asiassa ollut aikoinaan töissä Ruotsissa, mutta hänen ruotsin kielen taitonsa on surkea ja sama pätee minun espanjaani.

– Ehditte kuitenkin ajoissa, minä sanoin. – Se on tärkeintä.

En aio piilotella tässä sitä, että Henryn kuolemalla oli tiettyjä positiivisia seurauksia. Magdan ei tarvinnut enää olla hallitsevan puolisonsa varjossa. Minä puolestani sain mahdollisuuden toteuttaa yhden unelmistani: minusta tulisi antiikkiliikkeen osakas. Henry oli toivonut, että ostaisin hänen osuutensa sitten kun hän olisi poissa, ja Magda oli antanut järjestelylle siunauksensa. Rintaperillisistä ei ollut, eikä Magda halunnut pyörittää firmaa yksin. Sitä paitsi hänellä oli käyttöä rahoille ja hänen oli parempi myydä Henryn osuus tutulle ihmiselle, josta hän piti, eikä jollekulle täysin vieraalle.

Emme tietenkään keskustelleet heidän ankeasta avioliitostaan emmekä Henryn osuuden siirtoon liittyvistä asioista, kun ajoimme kentältä hautajaisiin. Tilaisuuden pitopaikka (huutokauppayritys Bukowskin näyttelytila) oli puolillaan väkeä. Magda ja minä istuimme kahdestaan arkkua lähimpänä olevassa tuolirivissä. Vilkaisin olkani yli. Kourallinen Henryn ystäviä New Yorkista oli lentänyt Tukholmaan ottaakseen tilaisuuteen osaa, mutta tunnistin muista läsnäolijoista vain muutaman.

Huomioni kohdistui harmaahiuksiseen mieheen, joka istui käytävän vierellä ja tuijotti tiiviisti eteensä. Kun hän huomasi, että minä katsoin häntä, hän nyökäytti päätään. Nyökkäsin takaisin.

En tuntenut tyyppiä, mutta ilmeisesti hän tiesi, kuka minä olin.

Kun Henry kuoli, olin tuntenut hänet ja Magdan kaksi vuotta. Mutta vasta kun sain tietää, että Henry oli kuolemaisillaan syöpään, minulle lopulta valkeni, millaista heidän elämänsä oli ollut. Muistan tilanteen erittäin hyvin: Henryn soittaman puhelun, hänen lyhyet lauseensa, joiden merkitystä oli mahdoton ymmärtää väärin.

Hän oli saanut syövän.

Hän teki kuolemaa.

Ja hän toivoi, että minä tukisin Magdaa sen jälkeen, kun hän olisi poissa.

Istuin mykistyneenä ja puristin puhelinta kädessäni.

- En tiedä, mitä voisin sanoa, sain lopulta puserrettua ulos.
- Olen todella pahoillani, että olet sairastunut, Henry.

Siihen hän totesi:

- Olen samanlainen kuin kaikki muutkin. Saan täysin ansioni mukaan.

Saan täysin ansioni mukaan.

Henryn äänensävyssä oli jotakin, mikä sai minut valpastumaan. Kuinka moni oikeastaan oli sitä mieltä, että ansaitsisi kuolla karmaisevalla tavalla ennen aikaansa?

Ei kovin moni. Henry kuitenkin oli.

- Roskapuhetta, minä sanoin, lähinnä siksi että linjalle oli tullut niin hiljaista. – Miksi sinä muka tämän ansaitsisit?

– En suostunut antamaan Magdalle lasta, Henry sanoi. – Niin ei saa tehdä naiselle, joka ei ikinä lakkaa toivomasta.

Sitten hän sanoi, että olisi mukava tavata pian, toivotti hyvät viikonloput ja päätti puhelun.

Sen jälkeen ehdin nähdä Henryn vain kaksi kertaa ennen kuin hän nukkui pois. Tapasimme kummallakin kerralla New Yorkissa. Viimeisen matkansa Ruotsiin hän teki ruumisarkussa. Siinä sen hetkinen tilanne.

Sellisti alkoi soittaa erästä tuttua Bachin sävellystä. Sellaista, jonka kaikki tuntevat mutta jonka nimeä kukaan ei ihan muista. Magdan hartiat lysähtivät kasaan musiikin täyttyessä tilan. Hän vaikutti väsyneeltä mutta tyyneltä. Hieman niin kuin minäkin. Uskonnolliset rituaalit eivät sovi kaltaiselleni ihmiselle, joten olin erittäin tyytyväinen, että Magda oli päättänyt järjestää siviilihautajaiset. Minulle on tärkeää kaikki sellainen, mitä kirkko on väheksynyt ja paheksunut vuosisatojen ajan. Seksi ilman avioliiton aiettaakaan. Kalliit viinit. Kalliit tavat ylipäätään.

Laiskuus.

Ylensyönti.

Kateus.

Anna minulle kuolemansynti, niin minä järjestän sen pohjalta parhaat mahdolliset bileet.

Käänsin päätäni ja yritin miettiä, kuka takanani istuva harmaa-

tukkainen mies oli. Yllätyin huomattessani, ettei miestä näkynyt enää missään. Hänen paikkansa oli tyhjillään.

Merkkillistä.

Sellisti lakkasi soittamasta. Kuoro alkoi laulaa psalmia *Päivä vain ja hetki kerrallansa*. Magda oli onnistunut järjestämään huutokaupan tiloihin urut, joita soitti ikääntynyt kanttori (täysin pakanallisesta tilaisuudesta ei siis ollut kyse). Ja melkoinen musikantti hän olikin. Yllättävän vetreä vanha ukko, joka polki urkupedaaleja sellaisella tarmolla, että hänen olisi voinut luulla yrittävän tuottaa sähkövoimaa pienelle kaupunkikorttelille silkalla lihasvoimalla. Pian siunaustilaisuuden toimittaja alkoi pitää muistopuhetta, ja siinä vaiheessa olin ehtinyt unohtaa harmaatukkaisen miehen tykkänään. Kun astuimme ulos Bukowskin tiloista, valkoisena hohtava lumi oli peittänyt Berzeleen parkin alleen. Kaivoin vaivihkaa kännykän taskustani. Ei uusia viestejä. Ei sen paremmin Lucylta kuin Belleltäkään.

Samassa kuulin Magdan äänen.

– Kuuntelehan nyt!

En nähnyt Magdaa, sillä välissämme patsasteli joukko talvitakkeihin sonnustautuneita hahmoja, mutta sävystä päätellen hän oli järkyttynyt. Kaikki muutkin kuulivat tuohtumuksen hänen äänensä, ja pian ihmismassa hajaantui siinä määrin, että saatoinkin nähdä hänet. Hän jutteli aiemmin näkemäni harmaatukkaisen miehen kanssa. Mitä ihmettä mies oikein tahtoi? Heti kun Magda tajusi, että muut olivat kuulleet hänen äskeisen puuskahduksensa, hän väläytti anteeksipyytävän hymyn ja astahti tahdikkaasti muutaman askeleen sivummas. Mies seurasi hänen perässään.

Siirryin nopeasti lähemmäs Magdaa. Kävelin päättäväisin askelin epävarmoina seisoskelevien ihmisten lomitse. Kukaan ei näyttänyt itkeneen. Niin yleensä käy muistotilaisuuksissa silloin, kun kukaan ei ole tuntenut edesmennyttä kovinkaan hyvin.

Kun pääsin Magdan luo, hänen kasvonsa olivat tuhkanharmaat. Miestä ei näkynyt missään.

– Minne se tyyppi katosi? minä kysyin. – Mitä hän halusi?

– Siinä vasta väärään paikkaan eksynyt henkilö.

Magda puhui matalalla äänellä. Hän oli selvästi häkeltynyt äskeisen kohtaamisen takia.

– Tunnetko sinä hänet?

– Niin en voi väittää.

Magda sipaisi hiuksiaan. Hänellä oli kädessään Lucyn neulomat punavalkoiset Lovikka-lapaset. Ne olivat ainoa värikäs asuste hänen hautajaisasussaan.

Magda silmäili Bukowskin edustalla tungeksivia ihmisiä. Kaikkia näitä muukalaisia, kaikkia hämäriä varjoja, jotka eivät olleet vielä päättäneet, minne suuntaisivat muistotilaisuuden jälkeen.

– Muistinko mainita, että Lucy lähetti terveisiä ja on todella pahoillaan, ettei päässyt osallistumaan?

– Ainakin viisi kertaa. Et kai ole tulossa seniiliksi?

Naurahdin vaisusti ja etsin harmaatukkaista miestä katseellani. Häntä ei näkynyt missään.

– Lucylla on ilmeisesti kädet täynnä töitä häiden kanssa, Magda sanoi.

– Älä muuta sano.

Magda katsoi minua arvioivasti.

– Onko kaikki hyvin ennen suurta juhlapäivää?

Mitä hittoa minun pitäisi vastata? Olen aina ollut sitä mieltä, etten halua mennä naimisiin saatikka kuulua yhdelle ainoalle ihmiselle (vaikka olenkin sitä yrittänyt).

– Eipä siinä sen kummempaa, sanoin. – Siitä tulee hieno päivä. Jos on vähän tuuria matkassa, lumikin ehtii sulaa pois, niin että Lucy saa haluamansa kevähäät.

Magda purskahti römeään nauruun.

Potkin maata. Häistä puhuminen ei lämmittänyt mieltäni lainkaan. Niihin oli aikaa muutama viikko, joten vielä oli mahdollista teeskennellä, että kyse oli jonkun muun juhlista.

– Kuka muuten vahtii Belleä? Magda kysyi.

– Hän on mumminsa luona.

– Toisin sanoen sinun äitisi? Mariannen?

– Aivan. En ole vielä löytänyt sopivaa au pairia, joten minun täytyi pyytää Marianne hätiin.

Magda pudisti päätään.

– Au pairia, hän totesi. – Kuulostaa niin mannermaiselta.

Minusta au pairin palkkaamisessa ei ollut mitään omituista.

Minullahan oli entuudestaan siivooja ja puutarhuri. Oli tuskin vähemmän tärkeää, että löytäisin jonkun, joka pitäisi huolta Bellestä. Jonkun, joka asuisi meillä ilman että olisi osa meidän perhettä. Silloin minun ei tarvitsisi etsiä aina uusia lapsenvahteja päästämään minua vapaalle iltaisin ja tiettyinä iltapäivinä.

– Haluaisin löytää au pairin, joka osaa englantia. Ehkä sinä voit kuulostella tilannetta amerikkalaisilta ystäviltäsi ja kysyä, pystyvätkö he suosittelemaan ketään.

Voi olla, että hetki oli huonosti valittu, mutta Magda oli itse ottanut Bellen puheeksi, en minä.

Magda nakkeli niskojaan. Hänestä jokaisen piti huolehtia itse omista lapsistaan, muussa tapauksessa jälkikasvua ei pitäisi edes hankkia.

Ikään kuin olisin tieten tahtoen hankkinut Bellen.

– On ehkä paras lähteä liikkeelle, minä sanoin. – Meidän täytyy lakata näyttämästä liian iloista naamaa. Ihmiset saattavat uskoa, että olemme salaa tyytyväisiä Henryn kuoleman johdosta.

Magda vakavoitui.

– Ei meillä ollut mitään juhlimisen aihetta silloin kun hän eli, joten miksi rupeaisimme juhlimaan nyt kun hän on poissa?

Meidän oli tullut aika lähteä omille teillemme. Magda menisi hoteliinsa ja minä kotiini. Hypistelin taskussani olevia Teslan avaimia. Lucyn mielestä Teslan ostaminen oli ”viimeinen epätoivoinen poikamieskapinan osoitus”. Hän ei uskonut minua, kun väitin, että olin antanut ympäristötietoisuuteni ohjata automerkin valintaa.

Lucy, Lucy, Lucy.

Tesla päästi naksahdavan äänen, kun painoin avaimen lukitusnappia. Samassa kuulin takaani matalan rykäisyn.

Käännyin ympäri ja olin liukastua maassa olevaan jäiseen kohtaan, jota en ollut ollenkaan huomannut. Hautajaisissa ollut harmaahiuksinen mies tuijotti minua tiukasti silmiin. Vilkuilin ympärilläni. Kadulla ei ollut meidän lisäksi muita ihmisiä.

– Anteeksi, mies sanoi. – Etkö sinä olekin Martin Benner?

Hänellä oli yllään graniitinharmaa päällystakki ja tumma vilakaulaliina. Hän puhui englantia voimakkaalla ulkomaisella

korostuksella. Kuulosti siltä, että hän oli kotoisin jostakin espanjankielisestä maasta.

– Mitä asiaa?

En vaivautunut vahvistamaan, että nimeni oli kuin olikin Martin Benner. Miehestä näki, että hän tiesi, kuka minä olen. Hän astahti askeleen lähemmäs. Seisoin edelleen saman jääläikään päällä enkä siten voinut siirtyä taemmas.

– Haluan varoittaa sinua. Kysy itseltäsi, millainen ihminen siunaa kirkonmiehen siviilimenoin viimeiselle matkalleen. Ja hautaa hänet maahan, jota hän ei tuntenut koskaan omakseen. Henry ei kuollut syöpään, hänet murhattiin. Älä usko kaikkea, mitä kuulet – hän ei syylistynyt niihin kamaliin asioihin, joiden takia hänen täytyi lähteä maanpakoon.

Jään todella harvoin sanattomaksi, mutta nyt niin tapahtui.

– Mistä hitosta oikein puhut? sain lopulta kysyttyä.

– Totuudesta.

Mies ojensi minulle käyntikortin.

– Ota yhteyttä kun olet valmis.

Niin sanottuaan hän lähti kävelemään hitain askelin pois.

KAIKKI LAKIASIOIDEN PARISSA pitkään työskennelleet ihmiset (kuten vaikkapa minä) tietävät ammatin varjopuolista sen, että asianajajat vetävät puoleensa monen sortin sekopäitä. Joskus nämä sekopäät tunkeutuvat juristien seuraan juhlien aikana ja kuiskuttelevat tietävänsä, kuka ampui Kennedyn tai Palmen. Toisinaan he alkavat tilittää, etteivät esimerkiksi Estonian uppoamisen kaltaiset katastrofit ole todellisuudessa tapahtuneet. Jotkut haluavat myös selittää, mihin heidän väitteensä pohjautuvat. Oli miten oli, näillä hörhöillä on äärimmäisen harvoin mitään järkevää sanottavaa. Tulin melko pian siihen tulokseen, että Henryn hautajaisten jälkeen puheilleni tullut harmaatukkainen mies kuului huru-ukkojen kirjaavaan joukkoon. Kuka muka olisi vakavasti ottaen halunnut murhata Henryn?

Käyntikortin mukaan miehen nimi oli Alejandro Ortega. Nimen lisäksi kortissa ei ollut muuta kuin sähköpostiosoite. En aikonut ottaa häneen yhteyttä.

Muistotilaisuuden jälkeen Magda jäi Tukholmaan muutamaksi päiväksi. Hänellä oli asioita hoidettavanaan, ja kun tapasimme toisiamme, minusta olisi tuntunut röyhkeältä ottaa puheeksi Alejandro kummalliset väitteet. Meistä oli tulossa liikekumppaneita, Magdasta ja minusta. Keskustelumme koskivat lähes yksinomaan sitä, mitä tapahtuisi sen jälkeen kun olisin ottanut haltuuni Henryn osuuden firmasta. Paperisota vaikutti loputtomalta. Minun pitäisi käväistä piakkoin New Yorkissa allekirjoittamassa hillitön kasa virallisia dokumentteja.

Kun Magdan oli määrä matkustaa takaisin kotiin, annoin hänelle kyydin Arlandan lentokentälle. Talojen katot ja kaikki aukeat alueet olivat edelleen paksun lumikerroksen peitossa. Me keskustelimme

tulevaisuudesta, tulevista näyttelyistä ja huutokaupoista, keväällä vietettävistä häistä ja Bellestä.

Ohjasin Teslan niin lähelle terminaalin sisäänkäyntiä kuin mahdollista.

– Minun täytyy tunnustaa eräs asia, Magda sanoi, kun sammutin moottorin.

En yhtään liioittele, kun sanon, että minut valtasi hetkeksi verta hyytävä pelko. Nytkö tuleva liikekumppanini paljastaisi minulle, että oli murhannut aviomiehensä?

– Minua hiukan hävetti, että nyrpistin nenääni, kun sanoit etsiväsi au pairia, Magda jatkoi. – Niinpä tein kuten pyysit – tiedustelin asiasta tuttavapiirini nuoremmilta ihmisiltä. Ja lopulta itse asiassa tärppäsikin. Eräs ystäväni vinkkasi nuoresta miehestä, joka voisi aloittaa au pairina saman tien. Jos sinä siis kelpuutat hänet, tietenkin.

Autoon laskeutui hiljaisuus.

Hengitin ulos ja aloin nauraa.

– Älä herranjestas pelottele tuolla tavalla.

– Miten niin?

Pudistin päätäni ja yritin palauttaa mieleeni, miten Magda oli asian ilmaissut. Ystävä oli vinkannut nuoresta miehestä, joka voisi...

Miehestä?

– Enhän minä voi palkata miestä au pairiksi.

– Mikset? Magda ihmetteli ja pyöritteli silmiään. – Joskus sinä kyllä osaat olla todella vanhoillinen. Ajattele nyt vähän. Ei sinulla voi olla naispuolista au pairia, eihän se toimisi. Ei ainakaan, jos hän olisi sinusta edes jossain määrin hyvännäköinen. Se oli muutenkin painavin syy siihen, miksi suhtauduin nuivasti tähän sinun... projektiisi.

– Anteeksi nyt vain, mutta en minä ole luonteeltani ihan noin kelvoton. En todellakaan ryhtyisi vokottelemaan jotain nuorta naista, joka asuu minun talossani ja hoitaa minun lastani.

Magda kohotti toista kulmakarvaansa.

– Etkö?

Luovuin vastarinnasta.

– Okei, voisin ehkä ryhtyäkin, minä totesin. – Nuori mies käy ihan hyvin.

Magda avasi polvellaan lepäävän käsilaukun ja kaivoi esiin matkapuhelimen.

– Nuorukaisen nimi on Marcel. Hän on ranskalainen ja tulee Tukholmaan opiskelemaan jotakin, en nyt muista mitä. Hän puhuu erinomaista englantia ja tietysti ranskaa, mutta osaa myös ruotsia. Ilmeisesti hänellä on Ruotsissa joku sukulainen, jonka luona hän on asunut, tai sitten hän oli... Äh, ei sillä niin väliä. Jos haluat, voin pyytää häntä ottamaan sinuun yhteyttä tällä viikolla. Hän on jo lähtenyt amerikkalaisperheestä, jossa hän työskenteli viimeksi, ja etsii nyt itselleen asuntoa Tukholmasta.

Yritin kuvitella mielessäni, millaiselta tämän Marcelin kaltainen kaveri näyttäisi. Kolmikielinen ja kohta opintonsa aloittava. Mahdollisesti sukulaisia Ruotsissa.

– Suuret kiitokset, sanoin. – Kuulostaa siltä, että Marcel on varsinainen monitaituri. Toivottavasti hän ehtii huolehtia Bellestä.

Magda naurahti, mutta vakavoitui sitten jälleen.

– Martin, en pysty kiittämään sinua kylliksi kaikesta avusta. Ajattella, ettei Henryä enää ole. En voi millään käsittää sitä.

En voinut minäkään.

– Soita, jos tulee jotain, sanoin. – Olen tukenasi, koski asia mitä hyvänsä.

Kehotustani seurannut hiljaisuus oli viimeinen otollinen tilaisuus, joka minulle tarjoutuisi. Minun oli pakko kysyä Alejandrosta. Olisi ollut hölmöä jättää kysymättä.

– Muistatko sen harmaatukkaisen miehen, jonka kanssa juttelit muistotilaisuuden jälkeen? Sen, joka sai sinut tuohtumaan. Kuka hän on?

Magda jähmettyi paikalleen.

– En tiedä.

– Totta kai tiedät.

Puhuin sen verran matalaan ja neutraaliin sävyyn, että lausahdus kuulosti toteavalta pikemminkin kuin riidanhakuiselta. Mikäli minusta nyt kerran oli tulossa Magdan yrityksen osakas, minun täytyi tietää kaikki oleellinen firman liikesuhteista. Olin ottanut yhteyttä erääseen poliisissa työskentelevään ystävääni ja pyytänyt häntä kaivamaan Alejandro Ortegán tietoja viranomaisrekiste-

reistä. Ystäväni nimi oli Jennifer Dahlé (me harrastimme silloin tällöin seksiä, mutta se on ihan toinen juttu), ja normaalisti hän hoiti vastaavat pyynnöt nopeasti pois päiväjärjestyksestä. Tällä kertaa tietohaku hoituisi kenties nopeammin kuin aiemmin – oli täysin mahdollista, että nimi oli tekaistu eikä Jennifer löytäisi sen perusteella mitään. Sitä paitsi Alejandro ei luultavasti ollut Ruotsin kansalainen (eikä välttämättä edes asunut Ruotsissa), mikä tietysti mutkistaisi asiaa entisestään.

– Onko hänellä jotain tekemistä antiikkiliikkeen kanssa? minä kysyin, kun Magda ei vastannut.

– Se mies ei liity mitenkään minun elämään.

– Henry kuitenkin tunsi hänet, eikö vain?

– Henryä ei enää ole. Olimme toki naimisissa melkein 25 vuoden ajan, mutta saat uskoa, ettei ihminen koskaan tunne toista niin hyvin kuin voisi luulla. En osaa sanoa, tunsiko Henry sen miehen. Tiedän vain, etten ole itse tavannut häntä koskaan aiemmin, eikä minua todellakaan kiinnosta, mitä kaikkea hän haluaa itselleen uskotella.

Vastaus sai kelvata. Uskoin Magdaan. Hän ei tiennyt, kuka mies oli.

– Mitä hän sanoi sinulle? kysyin. – Mitä asiaa hänellä oli?

– Hän väitti, että joku olisi murhannut Henryn, Magda sanoi.

– Mutta sehän ei pidä paikkaansa. Ja siksi sinä ja minä molemmat tiedämme, ettei hän voi olla täysissä järjissään. Eikö niin?

– Tosi on.

Magda hymyili.

– Sinä olet hieno ihminen. Muista asettaa itsesi ja oma pieni perheesi aina etusijalle kaikkiin muihin nähden. Ja lakkaa teeskentelemästä, etteivät tulevat häät liity mitenkään sinuun.

Tunsin poskiani kuumottavan.

– Meninkö liian pitkälle? Magda kysyi.

– Aivan liian pitkälle.

Sitten avasimme kumpikin oman puolemme oven ja nousimme autosta ulos pakkasilmaan.

En muista, milloin Lucy puhui häistä ensimmäistä kertaa. Kihlauksen jälkeen häät olivat tietenkin seuraava luonnollinen askel. Tiedän, että ne tulivat puheeksi jossain vaiheessa joulun jälkeen, kun Henry oli jo sairastunut mutta edelleen elossa. Hautajaisiin valmistautuminen oli hallinnut ajatuksiani siinä määrin, ettei minun ollut tarvinnut ajatella häitä. Nyt kun Magda Schiller oli lähtenyt Tukholmasta, tunsin oloni haavoittuvaksi.

– Haluan olla kevätmorsian, Lucy oli sanonut. – Toivottavasti toukokuussa on lämmintä!

Yleensä Lucy sai tahtonsa läpi, mutta nyt vaikutti siltä, ettei hänen toiveensa tällä kertaa toteutuisi. Synkimpinä hetkinäni syytin Lucya siitä, ettei tämä hyisen kylmä kauhutalvi tuntunut ikinä loppuvan. H-hetki tuli kuitenkin koko ajan lähemmäs, ja uhrasin sille päivä päivältä yhä vähemmän ajatuksia. Lopulta olin melkein onnistunut uskottelemaan itselleni, ettei häitä ylipäänsä vietettäisi.

Lakkaa teeskentelemästä, etteivät tulevat häät liity mitenkään sinuun.

Magdan sanat kaikuivat mielessäni hänen lähtöään seuraavina päivinä. Pidin visusti huolen siitä, että ajoin joka päivä toimistolle enkä hairahtunut työskentelemään kotoa käsin, sillä minun täytyi vahvistaa asianajajan identiteettiäni. Tapasin asiakkaita, kävin lounaalla tuttavien ja kollegoiden kanssa ja vietin aikaa Bellen seurassa. Minulla oli muutama lapsenvahti, joiden apua hyödynsin tarvittaessa, ja heti hautajaisia seuraavina päivinä kävin joka ilta eri kapakassa. Nuo päivät koettelivat henkisiä voimiani, joten halusin saada itselleni muuta ajateltavaa.

Ja sitä kyllä sainkin. Minne ikinä meninkin, sain kuulla ihmisiltä, miten hyvin minulla meni. Tieto siitä, että olin aikeissa ostaa Henryn osuuden Schillerien antiikkiliikkeestä, oli vuotanut yleiseen tietoon, ja monia hämmästytti, kuinka hyvin olin menestynyt niin sanotussa harrastuksessani. Lyhin tie miehen sydämeen käy egon kautta. Tuo tie on kuitenkin mahtipontinen kuin saksalainen moottoritie: seitsemän kaistaa, ei mitään nopeusrajoituksia. Nautin saamastani huomiosta, mutta samalla minua pelotti seikka, josta kukaan ei puhunut käymieni merkityksettömien keskustelujen aikana.

Kukaan ei maininnut sanallakaan Henryn kuolemaa.

Kukaan ei kysynyt, millainen hänen muistotilaisuutensa oli ollut.

Neljäntenä päivänä Magdan lähdön jälkeen ajoin tavalliseen tapaan toimistolleni ja pysäköin auton kellaritalliin. Toimisto sijaitsi erittäin vanhassa ja sangen viehättävässä talossa Tukholman keskustassa kaupungintalon lähellä. Minulla oli aiemmin ollut toimisto Kungsholmenin toisella puolella, mutta tämä paikka tuntui sitäkin paremmalta. Teslalle oli varattu tallista lukitulla portilla varustettu häkki. Varovaisuuteni ei ole mitenkään ylimitoitettua – tiedän varsin hyvin, että autoni on pitkäkyntisten silmissä hiton houkutteleva kohde.

Nousin hissillä ylimpään kerrokseen, jossa toimistoni oli. Tila on melkein kahdeksankymmenen neliön kokoinen, ja siihen kuuluu kaksi suurta työhuonetta. Toisen olin ajatellut vuokrata tulevaisuudessa mahdolliselle liikekumppanille, toista käytin itse. Niiden välissä oli avara odotushuone, jonka keskellä oli kaksi lepotuolia ja kirjoituspöytä. Pöydän takana istui assistenttini Helmer, joka tervehti minua leveästi hymyillen, kun astuin ovesta sisään.

– Heipä hei! sanoin.

Menin kirjoituspöytäni ääreen ja avasin tietokoneen.

Minulla oli paljon töitä ja asiakastapaamisia hoidettavanani.

Samassa Lucy soitti.

– Hei, beibi, vastasin puhelimeen.

– Onko sinun pakko kutsua minua beibiksi?

Nojauduin taaksepäin tuolissani ja nostin jalat työpöydälle. Käsin tehdyt kenkäni oli lankattu niin kiiltäviksi, että pystyin melkein pelaamaan niistä itseäni.

– Minähän olen aina kutsunut sinua beibiksi.

– Olemme harjoitelleet sitä, että lopettaisit.

Hymähdin.

– Meidän täytyy harjoitella lisää.

Toimisto oli ollut pitkään minun ja Lucyn yhteinen. Sitten Lucy sai päähänsä, että hän halusi ”kokeilla jotain muuta”, joten hän meni töihin erääseen paskafirmaan. Se luultavasti oli lopun alku, joka johti sittemmin hääaikiisiin.

Kuulin Lucyn hengityksen linjan toisesta päästä.

– Emmekö voisi tavata tänä iltana? hän kysyi. – Tulisit syömään illallista minun luokseni. Viime kerrasta on melkein viikko.

Kun mikään ei riitä – antiikkiesineiden maailmassa salaisuuksista maksetaan kova hinta.

Asianajaja Martin Benner rakastaa vanhoja tavaroita. Kun hänen ystävänsä Henry Schiller sairastuu ja kuolee, Bennerille tarjoutuu elämänsä tilaisuus saada Henryn osa newyorkilaisesta antiikkiliikkeestä itselleen. Hyvä onni ei kuitenkaan kestä kauan, sillä pian selviää, että Henry murhattiin. Samaan aikaan Benner havahtuu siihen, että häntä seurataan. Joku vahtii hänen jokaista askeltaan ja vaanii hänen talonsa lähellä jättäen vain epämääräisiä jälkiä lumeen. Martin ryhtyy tutkimaan Henryn kuolemaa ja joutuu yhä syvemmälle hämärien antiikkibisnesten maailmaan. Rajat totuuden ja valheen sekä ystävän ja vihollisen välillä sekoittuvat. Kuka Henry Schiller oikein oli?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44843-4